

ריו ביפו, ועל שאר בני חברתו, כולם על סף הגיוס לצה"ל. עוד באותו ערב של הניצחון יצאו לרחוב דיזינגוף בתל-אביב, יחד עם ההמון רקדו ברחובות, ור ההילולה שהיו שותפים פעילים בה נמשכה עד אחת אחר חצות. עת עזבו את כיכר המדינה, לשם התפשטה השימחה מדיזינגוף. הם היו עייפים, אך נרגשים ומרוצים מאד.

„למחרת“ המשיך שאול בקול נמרץ, „קמתי בצהריים. מיד התקשרתי לאילן הררי, שגם הוא מופיע, לימיני בתמונת השער, והוא לחץ על אבא שלו שיתן לו את הפדיון שלו. הוא היחידי בינינו שיש לו רישיון על מכונית ושללאבא שלו יש מכונית. התאספנו אצלו בחמש, ודהרנו, תישעה במכונית הפדיון, לכיוון נמל-התעור פה בלוד. עלינו למירפסת בית-הגניבות וצעקנו, רקדנו והשתוללנו. היינו שיכורים ממכבי ומהניצחון המטרף.“

„אני ניכור השבוע של העולם הזה“ אמר בגאווה לאימוסתרת לחנה גבאי, מזכירת המערכת החדשה. החילה לא הבנו מה הוא רוצה. רק אחרי שנגרע מעט הסביר כי תמונתו שלו, יחד עם חבריו, מתנוססת על השער האחורי של העולם הזה. מתחת הכותרת קרניבל הכדורסל. „ולא רק זאת. גם בנוף הכתבה מופיעה תמונתי“, הוסיף.

„היינו כמה חברי“, התחיל לספר, „אחרי שזיהה את עצמו כשאלו צ'רניקוב (18), שסיים את בית-הספר התיכון אנקורי ב-תל-אביב, ועד לגיוסו בעוד שלושה חודשים הוא עובד כנער-שליח בחברת-פיר"ס סום. „להגיד את האמת“, אמר, „אני לא אוהד הכי שרוף של ספורט. אבל מכבי שיגעה לי את השכל לגמרי. מאז שהתחילה לשחק עם כל הבינלאומיים האלה, כל מי שחק הוא אצלי קודש. בערב הייתי בין יושבי היציעים באיצטדיון ביד-אליהו.“

„כמעט השתגענו כשהעיתונאים ועוד כל מיני התחילו למלא את המסלול. ניסינו להגיע למסלול-הטיסה, אבל השוטרים דחפו אותנו ולא עזר כלום — ולא היה לנו מספיק כוח להכנס פנימה. אבי קופר, שמופיע בשמאלה של תמונת השער, הציע שנחזור עם המכונית לכיכר מלכי ישראל. שם, אמר, אולי נזכה להגיע לשחקנים. עלינו על המכונית, מישהו סיפר שהשחקנים יגיעו בדרך עוקפת, דרך פתח-היתקווה. ניסנו אולי מאתיים לשעה. תלינו דגל ישראל על המכונית. זה חג גדול לעם ישראל.“

„את המשחק עם צ.ט.ק.א. ראיתי בי טלוויזיה. ישבנו עוד כמה חברי, שגם אותם רואים בתמונת השער. כימעט חספי תי התקפח-לב כשראיתי את מכבי תל-אביב מנצחת. קיבלתי בום בלב, וראיתי

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: „עולמפרס“ • מודפס בהדפוס החדש • תל-אביב, רחוב כרם אביגדור • הפצה: „גד“ בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי“ בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא קי.

חוגגי נצחונה של מכבי ת"א בשער „העולם הזה“ 2060 שאול ואייל ואבי ואריה והחברה

„צפרנו כל הדרך לתל-אביב וצעקנו מכבי לשילטון! ווייה מכבי! אנשים יצאו למירפסות הבתים. עם ישראל סוף-סוף שמח פעם עלי-באמת. כשנכנסנו לתל-אביב פתח אייל את הגג של המכונית, והתחלנו לשיר: עם ישראל, עם ישראל חיי! עברנו על פני כל השוטרים, שמנו פס על סירת-הבטיחות.“

התרגשות גדולה, שבמרכזה ניצב העולם הזה, אחוז בשבוע שעבר בחוגים מדיניים ועיתונאיים בארץ.

כמו דליקה בשדה-יקוצים פשטה בחוגים אלה השמועה, כי העולם הזה עומד לפרסם בגיליון העומד לראות אור כתבת-שער ובה גילויים סנסציוניים על הפרוספור ייגאל ידן.

„בכיר-מלכיישראל ראינו שרק חוזר קים יצליחו להגיע לחזית, שם עמדו שוטר רים ולא נתנו לאף אחד לעלות על הבמה ברחבת העירייה. הסתדרנו בשרשרת ור התחלנו, במרפקים ובצעקות, לפלס דרך בין רבבות האנשים שמילאו את הכיכר ואת כל הרחובות סביב.“

„בסוף, בדיוק כשהגענו לשפת הבריכה הגיעו השחקנים, האלילים. ראינו שלא נוכל לנגוע בהם, ולא ידענו מה לעשות. ואז ראיתי את ציפי לייב קופץ למים וזורח משימחה. כשעלה אולסי פרי הכושי על הבמה ולחץ את היד של ציפי.“

„ציפי, שבתמונה רואים אותו באמצע בלי מיכנסיים, צעק לנו שנקפוץ אחריו. אני הייתי השני שקפץ למים. אחר-כך קפצו גם שאר החברי, אבי קופר, אייה ואייל. אני חושב שאייל התעלף, מהקור או מהתרגשות. לא מצאנו אותו אחרי השמחה הגדולה.“

מאותו רגע חדלו לעניין כל חדשות הפנים והחוץ האחרות. עלי-מיספר קריי אות הטלפון שקיבלנו, נדמה היה לנו כי כל המדינה מצפה להופעת גיליון העולם הזה שראה אור בשבוע שעבר — כדי לקרוא את גילויי העולם הזה על ייגאל ידן.

תמונת השער הקידמי של הגיליון הר אחרון (העולם הזה 2061) היתה אומנם של מנהיג ד"ש, הפרוספור ייגאל ידן, אבל היא התייחסה למשבר בין עסקני מיפלטתו החדשה ולא לגילויים המרעישים שאמורים היו לזעזע את המדינה על פי השמועה. תחילה היו ידידים ומכרים של חברי המערכת, ששילפנו אליהם בתירוץ צימ שונים ומשונים, כולם רצו. בסופו של דבר, לדעת דבר אחד. הם לא עשו זאת למען עצמם, אלא כמתחייב מטעם אנשים אחרים שביקשו זאת מהם. והדבר שהם רצו לדעת: האם נכון שכבר השבוע עומדים להתפרסם הגילויים על ידן?

„במים השתוללנו, צעקנו, רקדנו וניסינו להגיע מתחת לבמה, לראות מקרוב את ברודי ואת כולם. בהתחלה חשבתי שאני מת מקור. אחר-כך התחממנו, וגם קפצו כמה בנות והתחילו לרקוד איתנו הורה במי הבריכה.“

אחר-כך היו אלה עיתונאים של עיתון גים אחרים שצילצלו. הם התייחסו אל הידיעה שהופצה כאל דבר מובן-מאליו. הם רק ביקשו לדעת אם יוכלו לקבל פרי-טים על הגילויים על ידן לפני הופעת גיליון העולם הזה, כדי שיוכלו להספיק להלחין את כתבת הרקע וההמשך על גיי לויים אלה בעוד-מועד.

„ישבנו איזה שעה ושחמנו במים, אחרי כך הלכו הכדורסלנים וגם אנחנו יצאנו מהבריכה. אבל המשכנו להשתולל בכיכר, רטובים ומאושרים, עד שתיים אחרי חצות.“

השיא היה, אולי, צילצול-הטלפון של כתב שבועון זר, שהתקשר מחו"ל, לשם הגיעה אליו השמועה על המידע העומד להתפרסם בהעולם הזה. מאחר שמועד הניעלה של עיתונו הוא לפני הופעת העולם הזה, הוא ביקש לדעת אם יוכל לקבל מראש את החומר שבידינו.

מדי פעם אנו מופתעים לגלות שימושים חדשים הנעשים בגיליונות יש-נים של העולם הזה. את החידוש הבא גילה צלם העולם הזה, שלמה סתר, בחלוץ-ראווה של בית-מרקחת במרכז נתניה. על החלון הודבקו שני עמודים מתוך גיליון העולם הזה (2057) שראה אור לפני חודש ימים. היו אלה העמודים שהכילו את הכתבה „דוקטורה פאפאיה“, על המדענית היהודיה, הד"ר רון בילבול, המפיקה מישחת-פלא מצמיחי-הפאפאיה הגדלים בריחו.

ביום השני בשבוע שעבר, ערב הופעת גיליון העולם הזה, רגשה הכנסת כולה. איש מהח"כים ששהו איתנו יום בבניין הר כנסת בירושלים לא התעניין במה שנעשה במליאה ובועדות. כולם השתכחו במיוזון ובמיסדרונות, כשנושא השיחה אחד: מה תהיה השפעת גילויי העולם הזה על מערכת הבחירות הקרבה, ועל תוצאות הבחירות?

נראה כי באותו בית-מרקחת נמכרים תכשירי-הפאפאיה של הד"ר בילבול. כדי לשכנע את לקוחותיו באיכותם, העדיף הי רוקח שלא להשתמש בכרוזת-הפירסומת הרגילות, הוא הגיח, בצדק אולי, שקריאת כתבה בהעולם הזה תשכנע אותם יותר מכל מודעה מיסחרית שהיא.

רובם התיימרו כבר לדעת מה יהיה תוכן גילויי העולם הזה. הם גם לא היטלו ספק במהימנותם של הגילויים שעדיין לא התפרסמו. הם רק שקלו וניתחו את ההשר לכות התוצאות שיהיו לפירסום מעין זה. דיווח אחד הח"כים, שטילפן אל אורי אבנרי: „אתם לא יודעים למה גרמתם. הכנסת הפסיקה לעבוד. אולי תוציא הר שבוע את הגיליון יותר מוקדם.“

כתבת „העולם הזה“ כפירסומת בבית-מרקחת יותר ממודעה מיסחרית

הזה לפרסם כדי להסעיר רוחות וליצור אווירה של ציפיה מתוחה בחוגי הצמרת הפוליטית במדינה.

ביום הרביעי לפני שבועיים, שעות ספורות אחרי הופעת גיליון העולם הזה (2060), הופיע במערכת צעיר מג'ונג'י, לא פסחה גם על שאול, המתגורר עם הור

היתה זו עדות חסרת-תקדים לעמדה ולמעמד שכבש העולם הזה לעצמו. כוחו של שבועון זה והשפעתו חזקים כיום אולי מכוחה של כל מיפלגה בכנסת, עד שדי בשמועה קלה על מה שעומד העולם

